

JEFFREY ARCHER
VAIETUT
SALAISUUDET

CLIFTON-KRONIKKA, OSA 3

Suomentanut Auri Paajanen

sitruuna kustannus

Kiitän seuraavia henkilöitä hyvistä neuvoista ja
korvaamattomasta avusta tutkimustyössä:

Simon Bainbridge, Robert Bowman, Eleanor Dryden,
Alison Prince, Mari Roberts ja Susan Watt

Percy Bysshe Shelley'n runon "Musiikki" (s. 102) on suomentanut
Alice Martin.

John Keatsin runon "Sonetti unelle" (s. 102) on suomentanut
Jaakko Tuomikoski.

Englanninkielinen alkuteos *Best Kept Secret*

Copyright © Jeffrey Archer 2013

First published 2013 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited

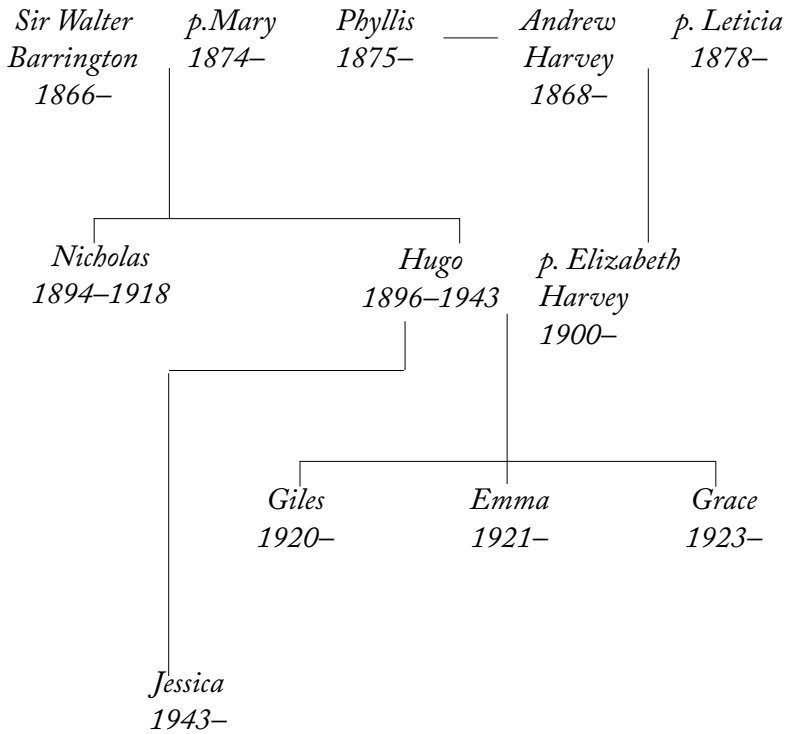
ISBN 978-952-5701-76-0

Painopaikka Scandbook, 2017

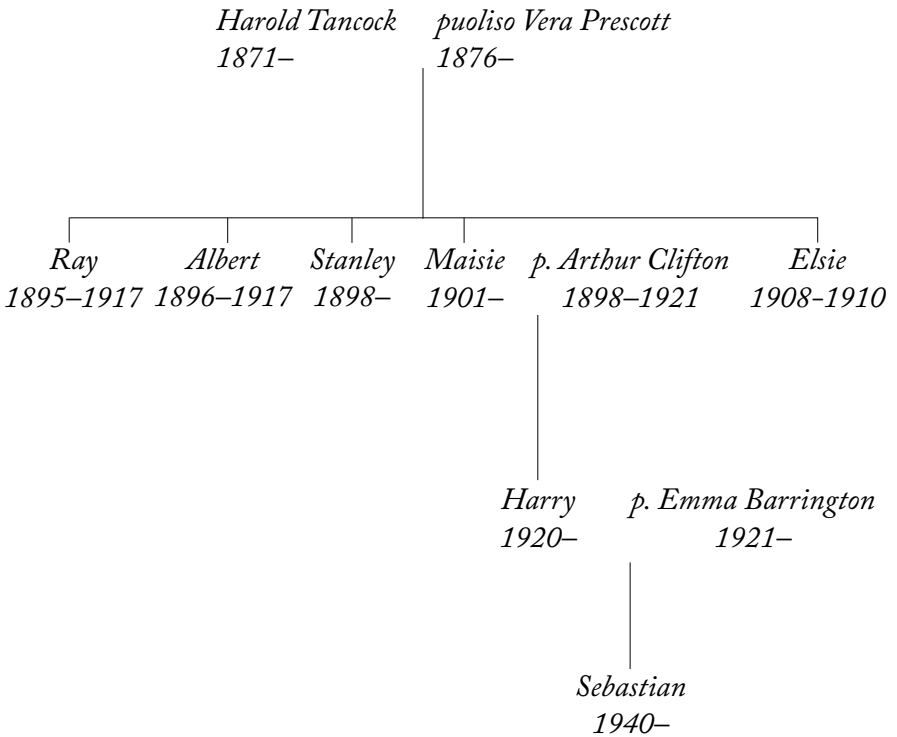
Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Shabnamille ja Alexanderille

BARRINGTONIT

CLIFTONIT

ESIPUHE

Big Ben löi kolme kertaa.

Vaikka lordikansleri oli lopen uupunut yön tapahtumista, hänen kehossaan virtasi yhä niin paljon adrenaliinia, että nukkuminen oli mahdotonta. Hän oli luvannut pääreille päätöksen tapauksessa Barrington vastaan Clifton, jossa piti ratkaista, kumpi nuorista miehistä perisi Barringtonin suvun aatelistarvon ja suuren omaisuuden.

Hän kävi tosiasiat vielä kerran mielessään läpi, sillä hän uskoi vakaasti, että vain tulkinnasta riippumattomilla faktoilla saisi olla merkitystä lopullista päätöstä tehtäessä.

Kun hän oli nelisenkymmentä vuotta aikaisemmin aloittanut harjoittelijana asianajotoimistossa, hänen mentoriinaan toiminut vanhempi kollega oli neuvonut työntämään syrjään kaikki henkilökohtaiset tunteet ja asenteet, kun piti tehdä asiakasta tai oikeustapausta koskeva ratkaisu. Asianajajan tai varsinkaan tuomarin ura ei ollut arkajalkoja eikä haihattelijoita varten, ohjaaja oli painottanut. Lordikansleri oli noudattanut mantraa uskollisesti neljän vuosikymmenen ajan, mutta hän joutui myöntämään, ettei koskaan ollut kohdannut tapausta, jossa puntit olisivat olleet näin tasan. Kunpa F. E. Smith olisi vielä ollut elossa ja hän olisi voinut kysyä tältä neuvoa.

Yhtäältä... voi miten hän vihasikaan tätä loputonta jahnausta. Yhtäältä Harry Clifton oli syntynyt kolme viikkoa

ennen parasta ystäväänsä Giles Barringtonia: tosiasia. Toisaalta Giles Barrington oli kiistämättä Sir Hugo Barringtonin ja hänen vaimonsa Elizabethin avioliitossa syntynyt perillinen. Se ei kuitenkaan tarkoittanut, että hän välttämättä oli Sir Hugon esikoispoika, ja testamentin mukaan perintö oli annettava esikoiselle.

Tosiasia oli sekin, että Maisie Tancock oli synnyttänyt Harryn kahdeksan kuukautta ja 28 päivää sen jälkeen kun oli ollut satamatyöläisten retkellä Weston-super-Maressa, jossa hän oli myöntänyt olleensa suhteissa Sir Hugo Barringtoniin. Toisaalta taas Maisie Tancock oli Harryn syntymän aikaan naimisissa Arthur Cliftonin kanssa, ja syntymätodistuksessa sanottiin yksiselitteisesti, että Arthur oli lapsen isä. Kiistämätön fakta.

Sitten taas toisaalta... lordikansleri palasi mietteissään istuntosalin tapahtumiin sen jälkeen, kun äänestys oli lopulta alkanut ja päärieni oli pitänyt ratkaista, perisikö Giles Barrington vai Harry Clifton suvun arvonimen ja kaiken maallisen omaisuuden. Hän muisti tarkasti, millä sanoin pää-äänenteluskija oli julistanut tuloksen täydelle salille.

”Puoltoäännet oikealla, 273 ääntä. Kieltoäännet vasemmalla, 273 ääntä.”

Ylähuone oli ratkennut ällistelemään tulosta kovaäänisesti. Lordikansleri tiesi tasatuloksen merkitsevän, että hänellä oli ratkaiseva ääni. Hänen oli päätettävä, kuka perisi baronetin arvon, maineikkaan laivanvarustamon sekä kiinteistöt, maat ja irtaimen omaisuuden. Kunpa vain kahden nuoren miehen tulevaisuus ei olisi riippunut yksin hänen päätöksestään. Pitikö hänen ottaa huomioon, että Giles Barrington halusi periä arvonimen ja Harry Clifton ei halunnut? Ei. Kuten lordi Preston oli vakuuttavasti todennut opposition penkkiriveiltä pitämässään puheessa, sellaisesta ratkaisusta tulisi huono, vaikka esikoisoikeuden ohittaminen tässä yksittäistapauksessa saattaisikin sopia pääreille paremmin.

Toisaalta taas, jos hän päätyisi Harryyn... vihdoinkin lor-

dikansleri nukahti. Aivan pian hän kuitenkin heräsi, kun oveen koputettiin seitsemältä, myöhemmin kuin yleensä. Hän vaikersi ja laski silmät kiinni Big Benin lyöntejä. Vain kolme tuntia enää ja sitten hänen pitäisi kertoa ratkaisunsa, jota hän ei ollut vielä tehnyt.

Lordikansleri vaikersi toistamiseen ja nousi istumaan, sujautti jalkansa tohveleihin ja tassutteli kylpyhuoneeseen. Hän puntaroi mielessään eri vaihtoehtoja vielä istuessaan kylvyssä.

Tosiasiassa: Harry Clifton ja Giles Barrington olivat molemmat värisokeita, kuten Sir Hugo. Fakta oli kuitenkin myös se, että värisokeus periytyi vain äidin puolelta, joten kyseessä oli pelkkä yhteensattuma, jolle ei pitäisi uhrata enempää huomiota.

Lordikansleri nousi ammeesta, kuivasi itsensä ja puki ylleen aamutakin. Sitten hän astui ulos kylpyhuoneesta ja käveli paksulla kokolattiamatolla peitettyä käytävää pitkin työhuoneeseensa.

Hän tarttui mustekynään ja kirjoitti paperiarkin ylälaitaan nimet "Barrington" ja "Clifton", ja alkoi listata niiden alle kumpaakin miestä puoltavia ja vastustavia seikkoja. Kun hän oli täyttänyt siistillä ja tasaisella käsialallaan kolme arkia, Big Ben löi kahdeksan kertaa. Hän ei ollut tullut hullua hurskaammaksi. Hän laski kynän pöydälle ja lähti vastahakoisesti aamiaiselle.

Lordikansleri istui ruokasalissa yksin ja söi hiljaisuuden vallitessa. Hän kieltäytyi edes vilkaisemasta aamun sanomalehtiä, jotka oli pinottu siististi pöydän toiseen päähän, tai avaamasta radiota, sillä hän ei halunnut kenenkään huonosti asiasta perillä olevan kommentaattorin vaikuttavan päätöksensä. Vakavasti otettavat sanomalehdet toittottivat huolta perinnöllisyysperiaatteen rapautumisesta mikäli lordikansleri päätyisi alempisäättyiseen Harryyn – jonka ei voitu edes todistaa olevan Barringtonin esikoispoika – kun viihdelehtiä näytti kiinnostavan vain se, pääsisikö Emma naimisiin

rakastamansa miehen kanssa vai ei.

Kun lordikansleri palasi kylpyhuoneeseen harjaamaan hampaansa, punnukset olivat hänen mielessään edelleen tasan.

Pian sen jälkeen, kun Big Ben oli kumahtanut yhdeksän kertaa, hän palasi työhuoneeseensa ja luki muistiinpanonsa uudelleen siinä toivossa, että jompikumpi vaakakupeista lopultakin painuisi alas edes hitusen, mutta ne pysyivät itsepäisesti tasoissa. Hän selasi yhä papereitaan, kun oveen koputettiin: muistutus siitä, ettei hänenkäänlaisensa tärkeänä itseään pitävä herra pystynyt hidastamaan ajan kulkua. Hän huokaisi syvään, repäisi muistilehtiöstä irti kolme sivua, nousi ylös ja jatkoi lukemista kävellessään ulos työhuoneestaan ja pitkin käytävää makuuhuoneeseen, jossa hänen kamaripalvelijansa East otti valmiina suorittamaan jokaamuisen pukemisrituaalin.

East sipaisi tottunein liikkein isäntänsä harteilta ensin silkkisen aamutakin ja auttoi hänen ylleen sitten valkoisen paidan, joka oli silitysraudan jäljiltä yhä lämmin. Seuraavaksi oli tärkätyn kauluksen vuoro, ja sitä seurasi hienosta pitsistä tehty kaulaliina. Kiskoessaan mustia polvihousuja jalkaansa lordikansleri muisti taas lihoneensa virkaanastumisen jälkeen muutaman kilon. East auttoi isäntänsä ylle pitkän mustan kullalla kirjaillun kaavun ja suuntasi sitten huomionsa tämän päähän ja jalkoihin. Lordikanslerin päähän asetettiin täyspitkä kiharainen peruukki ja hän sai jalkaansa koristeelliset solkikengät. Kun hänen olkapäilleen oli kiinnitetty vielä kultainen kääty, jota kolmekymmentäyhdeksän edellistä lordikansleria olivat vuorollaan kantaneet, hän ei enää näyttänyt naiseksi pukeutuneelta farssinäytelmän hahmolta vaan valtakunnan korkeimmalta tuomarilta. Vielä vilkaisu peiliin, ja hän tunsu olevansa valmis astumaan näyttämölle ja näyttelemään oman osansa kohta jatkuvassa kiehtovassa draamassa. Sääli vain, ettei hän vielääkään tien-
nyt vuorosanojaan.

”Jos joku pystyy osoittamaan yhdenkin laillisen syyn, jonka vuoksi tätä paria ei saisi vihkiä, puhukoon hän nyt tai vaietkoon iäksi...”

Harry Clifton ei milloinkaan unohtaisi, kun hän oli ensimmäistä kertaa kuullut nuo sanat, jotka olivat syösseet hänen koko elämänsä kaaokseen. Vanha Jack, joka George Washingtonin tavoin oli kykenemätön valehtelemaan, oli paljastanut kirkon sakastissa hätäisesti järjestetyssä neuvonpidossa, että Emma Barrington, nainen jota Harry koko sydämestään rakasti ja josta piti juuri tulla hänen vaimonsa, saattoi olla hänen sisarpuolensa.

Puhkesi täysi sekasorto, kun Harryn äiti tunnusti olleensa sukupuolisuhteessa Emman isän Hugo Barringtonin kanssa, vaikkakin vain kerran, yhden ainoan kerran. Oli siis mahdollista, että Harrylla ja Emmalla oli sama isä.

Hugo Barringtonin tavatessaan Harryn äiti seurusteli Barringtonin telakalla ahtaajana työskentelevän Arthur Cliftonin kanssa. Vaikka Maisie oli mennyt pian tapauksen jälkeen naimisiin Arthurin kanssa, pappi kieltäytyi vihkimästä Harrya ja Emmaa, ennen kuin oli varmaa, ettei kirkon ikaikaaisia määräyksiä verisukulaisuudesta rikottaisi.

Maisien paljastuksen jälkeisen sekasorron turvin Emman isä Hugo livahti ulos kirkon takaovesta kuin rintamakarkuri. Emma ja hänen äitinsä olivat matkustaneet Skotlantiin,

ja murheen murtama Harry palasi yliopistoonsa Oxfordiin osaamatta päättää, mitä tehdä seuraavaksi. Adolf Hitler päätti hänen puolestaan.

Juuri ennen sodan alkamista Harry lähti kampukselta ja vaihtoi komean mustan kaapunsa tavallisen merimiehen univormuun. Hän suunnitteli värväytyvänsä lyhyen rahtilavapestin jälkeen merivoimiin, mutta ei ehtinyt palvella rahtilavalla edes kahta viikkoa, kun saksalainen torpedo upotti aluksen, ja Harry Cliftonin ilmoitettiin hukkuneen.

"Tabdotko ottaa tämän naisen aviovaimoksesi, rakastaa häntä ja olla hänelle uskollinen, kunnes kuolema teidät erottaa?"

"Tabdon."

Harry säilyi hengissä, pääsi monien vaiheiden jälkeen rintamalle ja palveli Yhdysvaltain maajoukoissa, ja hänet palkittiin ansioistaan Silver Star -kunniamerkillä. Haavoittuaan vakavasti miinaiskussa hän päätyi sairaalaan Englantiin ja sai tietää vasta siellä, että Emma oli synnyttänyt hänelle pojan, Sebastian Arthur Cliftonin. Kun Harry vihdoin oli täysin toipunut vammoistaan, hän sai myös tietää, että Hugo Barrington oli kuollut kammottavalla tavalla ja aiheuttanut samalla Barringtonin perheelle uuden ongelman, joka Harryn kannalta oli aivan yhtä musertava kuin se, ettei hän saanut mennä naimisiin rakastamansa naisen kanssa.

Harry ei ollut koskaan pitänyt merkittävänä, että hän oli pari viikkoa vanhempi kuin Giles Barrington, Emmen veli ja Harryn paras ystävä, mutta nyt hän sai tietää saattavansa sillä perusteella hyvinkin periä Barringtonien aatelistarvon, maat ja kiinteistöt sekä kaiken muun – testamentin ympäripyöreästi määrittelemän – maallisen omaisuuden. Hän ilmoitti heti selvin sanoin, ettei ollut kiinnostunut Barringtonin perinnöstä ja jos hänelle tarjottaisiin esikoispojan perintöoikeutta, hän luopuisi siitä mielihyvin Gilesin hyväksi. Aatelistarvoista vastaava ylin vaakunaviranomainen näyttikin hyväksyvän tämän järjestelyn ja asiat olisivat edenneet

sutjakkaasti, ellei lordi Preston, työväenpuoleen jäsen ylähuoneen takarivistä, olisi ottanut asiakseen puolustaa Harryn perimisoikeutta, Harryn mielipidettä kysymättä.

”On kysymys periaatteesta”, lordi Preston oli selittänyt aulassa odottaville toimittajille.

”Tahdotko ottaa tämän miehen aviomiehaksesi ja elää hänen kanssaan pyhässä avioliitossa Jumalan lakeja noudattaen?”

”Tahdon.”

Harry ja Giles olivat pysyneet parhaina ystävyksinä koko jupakan ajan, vaikka niin korkeimmassa oikeudessa kuin lehtiotsikoissa heidät esitettiin toistensa kilpakumppaneina.

Harry ja Giles olisivat molemmat riemuinneet lordikanslerin päätöksestä, jos vain Emman ja Gilesin isoisä lordi Harvey olisi ollut elossa ja olisi saanut kuulla omalta paikaltaan eturivistä, että hänen kantansa oli voittanut. Kansakunta jakautui kahtia sen suhteen, oliko oikeus tapahtunut. Gilesin ja Harryn perheet yrittivät pysytellä kaiken keskellä selväjärkinä.

Lordikanslerin ratkaisusta seurasi myös – minkä toimittajatkin heti hoksasivat ja kertoivat ahneelle lukijakunnalle – että Harry ei maan korkeimman oikeuden päätöksellä ollut enää Emman lähisukulainen, joten hänellä oli nyt laillinen oikeus kosia.

”Ota tämä sormus merkinä liitostamme, uskollisuudestani ja halustani jakaa kanssasi kaiken maallisen omaisuuteni.”

Harry ja Emma tiesivät silti, että lordikanslerin ratkaisu oli vain inhimillisen harkinnan tulosta eikä todistanut pitävästi, ettei Hugo Barrington ollut Harryn isä, ja kirkossa käyvinä kristittyinä molemmat pelkäsivät rikkovansa Jumalan lakia.

Nuorten rakkaus ei ollut koettelemusten keskellä hiipunut – se oli vahvistunut entisestään. Äitinsä Elizabethin rohkaisemana sekä Harryn äidin Maisien siunauksella Emma myöntyi Harryn kosintaan. Ikävä vain, ettei kumpikaan hänen isoäideistään ollut enää elossa todistamassa häitä.

Häitä ei vietetty Oxfordissa maineikkaan yliopiston tyyliin kuuluvien menoin, kuten alun perin oli suunniteltu, sillä Harry ja Emma olivat siinä vaiheessa perin kyllästyneet toimittajiin. Vaatimattomat vihkiäiset pidettiin Bristolin maistraatissa, ja niitä todistivat ainoastaan perheenjäsenet sekä muutama läheinen ystävä.

Kaikkein surullisimmalta tuntui se, että Sebastian Arthur Clifton jäisi heidän ainoaksi lapsekseen, mutta siihen ratkaisuun Harry ja Emma kuitenkin vastahakoisesti päätyivät.

2

Harry ja Emma lähtivät viettämään kuherruskuukautta Skotlantiin Mulgelrien linnaan, Emman edesmenneiden isovanhempien lordi ja lady Harveyn sukukartanoon. Sebastianin he kuitenkin jättivät Elizabethin hellään huomaan.

Linna toi nuorenparin mieleen monia onnellisia muistoja ajalta, jolloin he olivat lomailleet siellä juuri ennen Harryn yliopisto-opintojen alkamista. He vaeltelivat kukkuloilla päivät pitkät ja olivat useimmiten ulkona siihen saakka, kunnes aurinko oli laskenut korkeimman vuoren taakse. Syötyään illallisen – kokki muisti hyvin, että nuorihera Clifton nautti mielellään kolme lautasellista lihalientä – Emma ja Harry lueskelivat takkavalkean ääressä Evelyn Waugh'ta, Graham Greeneä sekä Harryn suosikkikirjailijaa P. G. Wodehousea.

Kahden viikon kuluttua Harry ja Emma luopuivat vastentahtoisesti erakkoelämästä – he olivat nähneet monena päivänä enemmän ylämaan lehmiä kuin ihmisolentoja – ja lähtivät pitkälle kotimatkalle. Saapuessaan Manor Houseen he odottivat palaavansa rauhalliseen arkielämään, mutta niin ei suinkaan käynyt.

Elizabeth tunnusti, että oli jo malttamattomana odottanut, milloin pääsisi eroon Sebastianin hoitovastuusta: kiukkuttelu nukkuma-aikaan kävi totisesti hermoille, hän totesi samalla kun siamilaiskissa Cleopatra loikkasi emäntänsä syliin ja nukahti saman tien. ”Aivan suoraan sanottuna ette

palanneet hetkeäkään liian aikaisin”, Elizabeth lisäsi. ”En ole saanut *The Timesin* ristisanaa valmiiksi yhtä ainutta kertaa kahden viime viikon aikana.”

Harry kiitti anoppiaan pitkämielisyydestä, ja hän ja Emma veivät viisivuotiaan vintiönsä kotiin Barrington Halliin.

Giles oli ehdottomasti halunnut, että Harry ja Emma muuttaisivat häiden jälkeen Barrington Halliin, sillä hän itse työskenteli työväenpuoleen kansanedustajana viikot Lontoossa. Järjestely sopikin Harrylle, Emmalle ja Sebastianille erinomaisesti: Barrington Hallin kirjaston kokoelmissa oli kymmenentuhatta nidettä, ja kartanoon kuului laaja puisto sekä talli hevosineen. Harry sai kirjoittaa rauhassa William Warwick -romaanejaan, ja Emma pääsi ratsastamaan vaikka joka päivä. Sebastianilla oli tilaa leikkiä: hän juoksenteli ulkona päivät pitkät ja tonki puiden alta ötököitä, joita hän esitteli mielellään ruokapöydässä.

Giles palasi usein perjantaisin hyvissä ajoin Bristoliin syömään illallista Emman ja Harryn kanssa. Lauantaiamuisin hän tapasi vaalipiirinsä äänestäjiä ja piipahti sitten satamatyöläisten klubille nauttimaan tuopin tai pari kampanjapäällikkönsä Griff Haskinsin seurassa. Iltapäivällä Giles ja Griff suuntasivat kymmenentuhannen bristolilaisen tavoin Eastvillen jalkapallostadionille katsomaan Bristol Roversien kotiottelua. Paha kyllä joukkue useimmiten hävisi. Giles ei uskaltanut myöntää Griffille, että olisi paljon mieluummin viettänyt lauantai-iltapäivät Bristolin rugbyjoukkueen pelikatsomossa. Griff olisi vain muistuttanut, että rugbya tuli Memorial Groundille katsomaan parhaimmillaankin vain vaivaiset kaksituhatta ihmistä, ja sitä paitsi suurin osa rugbyintoilijoista oli konservatiivipuolueen uskollisia kannattajia.

Sunnuntaiamuisin Giles näyttäytyi Emman ja Harryn vierellä St Mary Redcliffe -kirkossa. Harry arveli, että Giles polvistui kirkonpenkissä vain miellyttääkseen äänestäjä-

kuntaansa, sillä sisäoppilaitosaikoina tämä oli aina yrittänyt lintsata jumalanpalveluksista. Sitä ei kuitenkaan voinut kieltää, että Giles oli nopeassa tahdissa hankkinut maineen tunnollisena ja ahkerana kansanedustajana.

Ja sitten yhtäkkiä Gilesin viikonloppuvierailut harvenivat. Aina kun Emma kyseli syytä, Giles mutisi jotain epämiellyttävää parlamenttityön velvoitteista. Harry ei uskonut Gilesin puhuneen totta mutta toivoi vain, etteivät tämän pitkät poissaolot vaalipiiristä karkottaisi äänestäjiä seuraavissa vaaleissa, sillä Gilesin valinta oli viime vaaleissakin ollut niukka.

Eräänä perjantai-iltana Harry ja Emma saivat tietää todellisen syyn, miksi Gilesia ei ollut näkynyt kuukausiin.

Alkuvuokosta Giles oli soittanut Emmalle ja ilmoittanut saapuvansa Bristoliin perjantaina illallisaikaan mennessä. Hän ei kuitenkaan ollut maininnut, että toisi mukanaan vieraan.

Yleensä Emma piti Gilesin tyttöystävistä: he olivat aina hyvännäköisiä, toisinaan hieman hupakkomaisia ja poikkeuksetta täysin hänen veljensä lumoissa. Tosin yleensä heilat vaihtuivat niin tiuhaan, ettei Emma ehtinyt tutustua heihin kunnolla. Tällä kertaa tilanne oli kuitenkin toinen.

Kun Giles tuona perjantai-iltana esitteli heille Virginian, Emman oli vaikea käsittää, miksi Giles oli häneen niin hullaantunut. Olihan Virginia toki kaunis ja hyvää sukua, mikä kävi enemmän kuin selväksi jo alkudrinkkien aikana: Virginia mainitsi pariinkin kertaan tulleen valituksi vuoden debytantiksi 1934 ja peräti kolmesti, että hänen isänsä oli Fenwickin jaarli.

Emma olisi voinut luulla Virginian löpöttelevän pelkästään jännityksestä, ellei tämä olisi nirsoillut pöydässä ja kuiskannut Gilesille – niin kovaa, että aivan varmasti tiesi heidän kuulevan – että Gloucestershiresta oli varmasti todella vaikea löytää kunnollista palvelusväkeä. Emmaa hämmästytti, kun Giles vain hymyili tyttöystävänsä ilkeyksille eikä kertaakaan väittänyt vastaan. Emma oli juuri sano-

maisillaan jotakin mitä varmasti tulisi myöhemmin katu-
maan, kun Virginia ilmoitti olevansa lopen uupunut pitkän
päivän jälkeen ja menevänsä levolle.

Kun Virginia nousi ja asteli ylväänä ulos ruokasalista, Gi-
les toivotti hyvää yötä ja seurasi hänen kannoillaan yläker-
taan. Emma marssi salonkiin, kaatoi itselleen ison viskipau-
kun ja vajosi lähimpään tuoliin.

”Saapa nähdä, mitä mieltä äiti on lady Virginiasta.”

Harry hymyili. ”Tuskinpa sitä tarvitsee murehtia, sillä mi-
nusta tuntuu, ettei Virginia pysy kuvioissa sen pitempään
kuin Gilesin muutkaan tyttöystävät.”

”En olisi niin varma”, Emma sanoi. ”Mutta sitä minä ih-
mettelen, miksi Virginia on niin kiinnostunut Gilesista, kun
ei selvästikään ole rakastunut häneen.”

Kun Giles ja Virginia sunnuntailounaan jälkeen palasivat
takaisin Lontooseen, Emma sysäsi Fenwickin jaarlin tyt-
tären mielestään, sillä häntä odotti paljon kiireellisempi
ongelma. Sebastianin lastenhoitaja oli useiden edeltäjiensä
tavoin sanoutunut irti. Hoitaja oli pelästynyt kuollakseen
löydettyään siilin vuoteestaan ja teki selväksi, että hänen
mittansa oli täysi. Harryn kävi naisparkaa sääli.

”Sebastian olisi ehkä rauhallisempi, jos hänellä olisi sisa-
ruksia”, Emma huokasi samana iltana saatuaan pojan lopul-
ta sänkyyn. ”Hän varmaan pitkästy, kun ei ole leikkikave-
reita.”

”Minäkin olin ainoa lapsi, eikä siitä minulle mitään hait-
taa ollut”, Harry virkkoi nostamatta katsettaan kirjasta.

”Äitisi mukaan olit aikamoinen vintiö ennen kuin aloitit
koulun St Bedessä, ja sitä paitsi vietit Sebastianin ikäisenä
paljon enemmän aikaa satamassa kuin kotona.”

”No, pianhan hän aloittaa St Bedessä.”

”Ja mitä minun pitäisi tehdä sitä odotellessa? Kuskata poi-
ka satamaan joka aamu?”

”Ei mikään huono idea.”